

nærer m. v., der ved deres Aktietegning bør have for Øje, at det ikke drejer sig om en gunstig Pengeanbringelse til Fordel for dem selv, men om Ydelse af Støtte til et samfundsnyttigt Øjemed. For de allerede bestaaende Kassers Vedkommende har man dog ment ikke at burde forlange en Nedgang i Udbyttet under det hidtil ydede, idet man dog — i Overensstemmelse med Indenrigsministeriets gennem en længere Aarrække fulgte Praksis — har foreslaaet 6 pCt. fastsat som Maksimumsgrænse for Udbyttet.

Kommissionen har anset det for meget vigtigt saa bestemt som muligt at fastslaa Grænserne for Adgangen til og Udøvelsen af Sparekassevirksomhed. Bestemmelsen i nærværende §'s 2det Stykke, 1ste Punktum, tilsigter, næst at fastslaa, at Enkeltmand ikke har Ret til at drive Sparekassevirksomhed, at festsætte, at saadan Virksomhed som Regel ikkun kan drives af Aktie- eller Andelsselskaber, der *udelukkende* drive denne Virksomhed; ved Bestemmelsen om „Instituter, der ved Lovens Ikrafttræden under Tilsyn af Sparekasseseinspektøren drive saadan Virksomhed“, sigtes til de selvejende Sparekasser; ogsaa disse maa ikkun drive Sparekassevirksomhed — dog at hermed kan være forbunden Forsørgelses- eller Forsikringsvirksomhed. Kommissionen er bekendt med, at Brugsforeninger og lignende Selskaber i ikke helt ringe Udstrækning i Forbindelse med deres Hovedvirksomhed have drevet og endnu drive en Indlaansvirksomhed, der i visse Tilfælde har været af den Art, at den maatte betegnes som egentlig Sparekasservirksomhed, og det er ikke uden stor Betænkelighed, at man er gaaet til at foreslaa en Bestemmelse, der vil være en afgørende Hindring for saadan Virksomhed i Fremtiden; dette gælder saa meget mere, som det ikke er Kommissionen bekendt, at den nævnte af Brugsforeningerne drevne Virksomhed har medført Ulemper af større Omfang. Kommissionen har imidlertid ment ikke at kunne se bort fra, at Foreningen af Sparekasservirksomhed med anden Virksomhed i sig selv rummer en Fare for Sikkerheden for Sparerne, en Sikkerhed, der yderligere formindskes derved, at Sparekasseseinspektørens Tilsyn med saadanne Instituter ifølge deres Virkemaade ikke vilde kunne gøres effektivt.

Der har indenfor Kommissionen hersket afvigende Anskuelse med Hensyn til Formuleringen af den Paategning paa andre Instituters Kontrabøger, der har til Formaal at adskille disse fra de egentlige Spare- og

Laanekassers Kontrabøger. Det er af nogle af Kommissionens Medlemmer fremhævet, at det i første Række gælder at sikre sig, at det for Indskyderne klart fremgaar, om de staa overfor en Sparekasse eller overfor et andet Pengeinstitut, og det er fra de paagældende Medlemmers Side foreslaaet, at Paategningen skal tilkendesigive, at det drejer sig om et Institut, for hvilket „Sikkerheden for Midlernes Bevaring ikke er Hovedformaalet“. Andre af Medlemmerne, der — ligesom Flertallet — mene, at en Paategning som den nævnte har en overfor Bankerne odios Form, advare i det hele mod at indføre en Paategning, der paa nogen Maade kan siges at tage Parti for Sparekasserne mod Bankerne. Flertallet skønner nu ikke rettere end, at den foreslaaede Formulering af Paategningen tilfredsstillende begge de anførte Fordringer: Dens Indhold er saa kort og bestemt, at ingen Indskyder kan være i Tvivl om, hvorvidt han er i Forretningsforbindelse med en Sparekasse eller med et andet Institut, og Paategningen indeholder paa den anden Side intet, hvori kan findes en Brod, rettet mod Bankerne. Naar Flertallet har anset det nødvendigt at foreslaa til Bestemmelsen i Paategningen om, at vedkommende Institut „ikke staa under Tilsyn af Sparekasseseinspektøren“ at føje „men af Banksinspektøren, for saa vidt vedkommende Institut henhører under Tilsyn af denne“, skyldes dette, at de fra Sparekasserne afvigende Instituter omfattede ikke blot saadanne, der falde ind under Lovforslaget om Bankselskaber, men ogsaa Instituter af anden Art, f. Eks. visse gensidige Hjelpeforeninger.

Det er af og til hændet, at der har fundet en Sammenslutning Sted mellem en Sparekasse og en Bank, og Administrationen har, for saa vidt da ikke i det enkelte Tilfælde Sammenslutningen kunde siges at medføre en Føringelse af Sikkerheden for Sparernes Tilgodehavende, ikke i den gældende Lovgivning haft nogen Hjemmel til at hindre en saadan Sammenslutning. Kommissionen har imidlertid den Opfattelse, at ikke blot Hensynet til Sparernes Sikkerhed, men tillige andre Hensyn, f. Eks. Hensynet til Institutets Laantagere, ville kunne gøre det ønskeligt i visse Tilfælde at hindre en saadan Sammenslutning, og man har derfor foreslaaet at kræve Samtykke til Sammenslutningen saavel af Indenrigsministeriet som af Ministeriet for Handel og Søfart.

Saaledes som i Motivernes almindelige Del nærmere udviklet gaar Kommis-